

Vtorek, četrtek in sobota izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
pol leta 4 " — "
četrtek " 2 " 20 "

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
pol leta 5 " — "
četrtek " 2 " 60 "

Vredništvo in opravišstvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Oznaila:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " 2krat,
4 " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 kr.

SLOVENSKI NAROD.

Ustavoverna obupnost.

Nemšk pisatelj, čegar slavno ime imenujemo v nemcem drugem predeju denšnjega lista, nekje pravi: „Ministri padajo, kakor s prsnim maslom namazani kruhi: navadno na dobro plat.“ Res je taka. Giskra je padel, pa za svojo osebo tudi na dobro plat. Naj si je že pridržal mesto bankinega guvernerja, ali naj bode zopet v Brnu pisal debele ekspenzare, naj bode v državi še kedaj kaj pomenjal, ali s tisoči družih državljanov delil osodo neznamenitosti: pridobljenega pol milijona premoženja in 4 tisoč goldinarjev letne pokojnine bode ga potolažilo za zgubljeno slavo, zgubljeno popularnost in zapravljeno prihodnost. Giskra je sebi dobro postlal, bode torej tudi dobro ležal. Ali je tudi drugim dobro postlal? Kaj to njega briga! Druge to pač briga in v prvi vrsti to briga stranko, kateri je bil oče, vsaj krušni oče; v drugi vrsti briga tudi nas, ki imamo z nekdanjo Giskrino stranko še vedno nekoliko političnega posla. Ako se ozremo na Giskrino stranko, moramo brez hudobije, pa tudi brez obžalovanja priznati, da je v stanju popolne obupnosti in brezsvetja. Stranka tega tudi zakrivati ne zna. Ogledimo si denes dva glavna glasila propale ustavoverne manjšine, in kaže se nam na prvi pogled, da ne vedó niti kam, niti kako, ampak da samo obupno kličejo na pomoč. Tú je „N. fr. Presse.“ Njen nedeljski uvodni članek je prava jeremijada. „Kaj pa zdaj? — tako zdihuje — Giskra je padel, volilna reforma je odložena. Torej kaj bo? Ali naj se ta primerljaj dokonča in vse s tem poravnava, ako se kdo najde, ki bo hotel postati minister notranjih zadev? Da, ko bi bile pri nas razmere le količkaj v redu, kakor so drugod, potem bi nam ne smelo sivih las delati, če bi se tudi enkrat v parlamentarnem ministerstvu pripetila kaka osebna sprememba. Toda tako daleč še nismo. Mōž,

ki bi bili sposobni postaviti se na čelo, strahovito nam pomanjkuje; v naravnem odgojilišču za politične vodje, v poslanski zbornici, vlada najlencejša zbejanje; med javno mnenje je zašla največa razkropljenost, najbolj brezmišljen pesimizem; pri onih dveh ministrih, na ktera bi se morebiti dalo gledati z nekak o zaupnostjo do njih poštenja, opazujemo najžalostnejše pomanjkanje vsakšne krepkosti (thatkraft). Kam se še moremo obrniti, kdo nas more rešiti iz tega prežalostnega položaja! Tako „N. fr. Pr.“

Ne za las pogumnejše se ne vede neposredni organ ministerskega ostanka „N. Fremdenblatt.“ „Globo-ka brez pogumnost — tako jadikuje trobentač ministerskih zadreg — se čutiljivo razprotira med ustavno stranko. Bolj ali manj jasno se med občinstvom in v poslanskih krogih spoznava, da je Avstriji napočila doba, v kateri se mora njena osoda drugače zasukati. Ustavoverneži moramo to tem bolj trpko in bridko občutiti, ker spoznavamo, da smo sami mnogo storili in še več opustili, kar je ministerstvo in državni zbor spravilo ob vso moč.“

Malo spoštovanja smo imeli do te ošabne in sebične stranke, dokler je bila mogočna; zadnjo vero do nje nam jemlje pogled na njeno smrt. Taka ne umirajo junaci, ki so se borili za častno reč, in ki hočejo ž njo v največji nesreči vsaj častno pokopani biti! Tako pojemlje jetičin bolnik, ki se še v zadnjem štadiji tolaži, da ga bo ozdravila spomladanska lastovka ali zakoten mazač; kateri si s polomolklim glasom še obeta, da mu bode hitro odleglo, samo da bi se mogel — odkašljati. Tako se tolaži, vsaj na videz tolaži tudi ta stranka. Ali jej bo odleglo? Ali se bode odkašljala? Ne verujemo, vsaj po pripomočkih ne, od katerih si zdravja obeta. „N. fr. Pr.“ sicer ne more tajiti, da se že javno govori o federalizmu, ona ne more zatajiti, da „nekteri politični pesimisti razširjajo glas,

ka se namerava po državnem zborovanju vse ministerstvo popolnoma odpraviti in sestaviti drugo, ministerstvo sprave.“ Mrtvaški polt jej vse to žene na obraz, a ona si vendar še obeta rešenja od poslanske zbornice, od tiste zbornice, od ktere je ravno trdila, da nima, niti ne odgoja sposobnih mōž, ki bi se mogli postaviti na čelo; rešenja pričakuje od zbornice, ktero v istem listu spoveduje: „med vsemi kombinacijami, kar jih je zadnje dni splavalo na površje, z največim obžalovanjem pogrešamo, da bi se bilo le količkaj kje omenjalo, kakor da bi se bilo v parlamentu bodisi tako ali tako poskusilo v kompetentnih krogih podučiti se in pozvedati o sedanjem političnem položaju.“ Tako govoriti o državnem zboru, pa od njega rešenja pričakovati, je ali bedarija ali sleparija: vršiček frišnega pelina za jetičnega v njegovih zadnjih zdihljajih. In da to upanje celo na nič postavimo, naj povemo, kar je po Tagespostinih sporočilih dr. Giskra rekel: „Ko bi bil jaz minister ostal, bilo bi moje prvo delo, da razpustim državno zbornico: s tem zborom se ne da dalje ongaviti.“

Ne bomo se ukvarjali s tolažilom, ktero si je „N. Frdbl.“ zmalal v skrajni sili, da je namreč došlo cesarjevo dovoljenje, ka se sme poslanski zbornici predložiti neka začasna volilna postava za zadnjo silo. Ustavoverni časniki, katerim v takih rečeh radi prepuščamo prvo besedo, so zadnje dni brezvspešnost, neprikladnost in neustavnost te posilne postave tako na drobno dokazali, da nam za zdaj ni treba ni črke več zgubljati o njej. Naravnost pa moramo zavrniti neko drugo besedo tega lista, ki se najmanj dostaja ustam vladnega glasila. „N. Frdbl.“ piše: „Eno upanje pa nam daje, da je dobrohotni vladar ta trenotek odmaknen kroni in državi nevarnemu ozračju, ter da biva na Ogerskem.“ Brez sile bi mi lahko pod „kroni in državi nevarnem ozračjem“ razumevali ozračje, iz

Listek.

Harambaša.

(Zgodovinsko-romantičen obraz. Česki spisal Pr. Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.)

(Dalje.)

III.

Na večer je na zahodu solnce prodrlo oblake in svoje žarke začelo liti na Sarajevo. O, kako krasen je pogled v Sarajevo, pogled Bošnjakom v ta vzor. Bošnjakom, ki menijo, da nij lepšega mesta nikder. *)

Okrog in okrog so visoke gore, po katerih raste les; sredi široke doline se razprostira Sarajevo, iz mesta Sarajeva pa gledajo k višku stolpi in minareti. hijaske in bazari z naporci — s svinčcem pokritimi polukrožé veliko štirioglato trdnjavo — Gorico, ki je od vzdolaj navzgor ožja in ožja, na vrhi pa dvanajst trdnih stolpov pošilja v oblake. Milijaske skalni prod se spada doma vija k Sarajevu, skače čez skalovine, vré po globéljih, a kder kipi, tamkaj vré kvišku in zopet dalje beži tako, kakor stréla; še le v Sarajevskem podolji njé burne valove utjeha prejemlje v svoje naročje, iz kterega njene panoge pošilja na vse Sarajevske vrte, da je vsled tega vse mesto podobno velikemu sadniku. Reke Milijaske vélika žila mirno teče skozi Sarajevo,

kder se mnogo mostov boči nad njo, in še le za mestom je zopet to, kar je pred mestom: čudovit skalnat prod.

Kakor krasen pa je pogled na Sarajevo, tako neprijazna je očesu tega mesta notrina. Sarajevo precej na prvi pogled razodevlje svojo samopašnost, vsled ktere ne more opustiti zaničljivega boja s posameznimi plemeni in rodovinami. Ulice so vse povprek zavaro-vane z vrati; često so bivalci nekterih ulic plenili drug drugega; družinska razkačenost, in verski in politički fanatizem — vse to je meščane razdružilo na toliko sovražnih taborov, kolikor je bilo rodovin. Ulice po Sarajevu so polne samih vrat in duri; res je: nesložnega mésta posameznim oddelkom edinost najvsespešnejše varuje to, ker so vrtje mej hišami. A ker je nizam vgnjezdil se v trdnjavo Gorico, zató je nehal stari ravs in kavs, vrata se torej podirajo malo po malo; o začetku 1846. leta je vse mesto bilo še najostudnejše samopašnosti véren obraz.

Kmalu je solnce zibnilo za gore — večerni mrak je legel na Sarajevo in razprostrl se po njegovem okrožji.

Od Prijepolja po cesti, ki se vije ob Milijaski, koračita dva moška v Sarajevo. Kolikor se pozná v mraci, mladeniča sta oba — blezu dvajsetletna, vendar je eden nju, kazno je tako, léto starejši, da-si njegovi krepki udje ponujajo podobo, da je starejši, če prav trdi to resnost, ki se mu razodevlje v slehrnem spreminu na obrazi; njegov tovariš pa javi vso čilost svojega mladeniškega života. Obraz ima nežen, podoben

je bolj ženskemu obličju; iz očesa mu gori moška srčnost; visoko ponosno čelo je spričalo, prirojena nežnost — da mu ne kalí jasne hrabrosti; da se ne ogiblje boja; da ga ni strah v tem, ko se njegovega sovražnika glava poslavlja od svojega trupa.

Predno sta za seboj iméla poslednji ovinek, kder se začenjajo Sarajevski sadniki, že je noč svoja krila imela razprostrta nad krajino. Oblaci so se trgali: prikazovala se je modrina mogočnega oboka, posutega z migljajočimi zvezdami.

„Marjanko!“ — spregovorí starejši nočnih popotnikov in svojo roko položi tovarišu ra ramo, „v imeni Kriščevem in njegove vere te prosim: ne daj se prevariti sladkim besedam, zató da se ne zamotaš v hudirjevo mrežo!“

„Kaj pa meniš, brate Krstić?“ — začudi se Marjanko, „njé ljubezen je jasna tako, kakor je solnce svitló, nikoli se ne razkali.“

„Ali je ne ljubi tudi Džindafić-Emin-beg?“ — povpraša Krstić.

„Ljubi jo,“ — odgovorí Marjanko, „ali Emin-beg je moj pobratim. Znaj, Krstić!“ — pristavi in vstavi se, „ob tistem napadu na Sijeniškega ago, ko so ga begi spremljali na poti iz Sarajevga, kder je slavil svojo ženitvansko gostijo, o tistej priliki sem vjel Emin-bega. Trikrat je zamahol, ali slehrni pot je njegov jatagan odletel od mojega handžara, četrtič pa mu izpodleté noge: jatagan mu je izletel iz krčevite roke, torej je — neorožen bil v moje moči. „Slučaj je iz-

*) Čudovito je res to, ker tudi Bošnjak govori o zlatej Prazi in pozná jo, pa vendar Sarajevac trdi, da je še le v drugej vrsti za njegovim mestom.

kterega „Fremdbl.“ dobiva svoje inspiracije, in bi s tem listom vred lahko hvalili ta srečni odnošaj cesarjevega bivanja izven Dunaja. Pa tudi to hvaležno stvar hočemo pustiti nerabljeno, in se držati samo izraza: dobrohotni vladar, ker je razvidno, da ustavna stranka vladarjevo dobrohotnost zahteva samo zase in za svojo bankrotno politiko. To pa vendar že presega vse mere! Voditelji stranke, ktere ministerstvo je 15. maja 1869 položila vladarju na jezik besede: „Avstrija naj bode velika domovina, ki naj vse narode, katerikoli jezik govore, objemlje z enako pravičnostjo, enako dobrohotnostjo“ itd., voditelji stranke, ki so cesarjevo zaupanje do zadnjega trenutka tako rabili, da denes sami ne vedo niti naprej niti nazaj, ki so z vsem polnomočjem obdarovani državo spravili v tako zmešnjavo in nestalnost, kakoršna denes v Avstriji vlada, voditelji te stranke imajo še morebiti nekoliko upanja do vladarjeve milosti, nobene pravice pa ne do njegove dobrohotnosti (wohlwollen)!

Res, to enostransko sklicavanje na cesarjevo izključljivo pristransko dobrohotnosti javno izrečeno, ni le razžaljenje za vse narode, ki smejo vsi računati na enako vladarjevo dobrohotnost, ampak je ob enem najsijajnejši dokaz, da so „Fremdenblatovi“ patroni zgubili ne le vse upanje, ves razum, ampak tudi vsa državno sramožljivost!

Naprej.

Iz Vranjske doline. [Izv. dop.]

„Naprej!“ kričé dandenes vsi narodi. Izobraženi narodi kričé: naprej v znanosti in učenosti. Kričé danes sicer „naprej“ vsi, pa ne vsi iz enega in istega namena. Slovenci tudi vikamo: naprej! — da doidemo druge, in da se otmemo spon naših dušnih tlačiteljev, ki so nas stoletja mučili! Nepristranska zgodovina glasno pričuje o veliki krivici, zaradi ktere je naš narod zaostal. Ali nam naši nasprotniki moreje dokazati, da ni res, da bi nas bili navlaš, hoté v nevednosti držali? Saj sami kričijo, da so Slovenci in Slovani sploh — nekultivirani. Komu pa imajo to Slovani zahvaliti nego tlačiteljem svojim, ki so jim zavirali in zapirali vsako pot do splošne omike! — Saj so imeli stoletja čas in priliko nas kultivirati — a to storili niso, ker jim ni bilo za to ne le ni mar, ampak celo všeč, da je bil Slovan nevednež, ker so po takem vse le v svoj prid delali in obračali. Če ravno tudi oni denes hinavsko kričé: Naprej! to nima tistega namena, kakor ga imajo drugi narodi pravični sami sebi in drugim. Naši „Fortschrittlerji“ imajo le namen:

podvrl me, ti me nijsi.“ — vsklikne Emin; „zabodi me, hajduk, če se upaš!“ — vikne zopet in razgali si prsi; a jaz, jaz handžar zaženem od sebe, znaj. Krstić: prisegla sva si pobratimstvo — Emin-beg se je zarotil na koran, jaz pa sem prisegel na Kriščeve rane in na presv. Trojico.“

Zató je založeni Emin-beg tako nenadoma izginol iz našega tabora, — oméni Krstić.

„Da, prav zató,“ — potrdi Marjanko, „ali mojega razodétja ne povédi nobenemu naših ljudi, tudi očetu ne, niti materi, in ali želiš, da ti razodenem še nekaj? — Pobratila sva se, pak nejsva znala, da je obema srčno svobodo opeklo Fatiminih očí solnce. Lani sem jo videl prvi pot, a duša se mi je zameknila v njo. Toda dosti to: jaz sem ljubil, begova hči je ljubila — hajduka. Nekega večera, drevesa so se že otresala, srečam Emina pri kiosku njegovega očeta; oba zgrabiva za orožje, ali predno sva z grehom razkalila pobratimstvo, spametiva se — in oba sva čakala Fatime. Napósled pride; oba sva stopila pré-njo, da si odbere, kterega naju rajša; dejala sva, ker sva pobratima, da tega ne smeva sama določiti z orožjem. Dolgo časa je premišljavala, napósled je meni splavala v naročje, a Emin, otrl si je solzo v očesu, objel me in odšel. Kako blagodejen je moj Emin!“ — vikne vshičen, „potlej se nij več približal Fatimi, vselej je z daleč bil njé varuh, nje stražnik ob mojej navzočnosti.“

(Dalje prih.)

naprej še s tlačanjem in hegomonijo, naprej še v tistem duhu, ki nas je navdajal do sedaj, da smo gospodarji čez druge. Na videz bi radi „Fortschritt“ duševni nosili, ali namen pravični oskrunjavajo, ter le tistemu dadó živeti, kateri se prekrsti, da je kri in meso njih krvi in mesa — da je njih političen brat, enega duha in enega mnenja. — Ali so že naši hegemonisti mislili v resnici kedaj na napredek občega ljudskega blaga? Nikdar in nikoli ne! Fakt dobročinstva manjka, katerih bi vendar v tako dolgem času bili lahko cele kopice nakladali. Ali so zdaj menda kar na enkrat tako milostljivi postali, da nam hočejo iz svoje sklede jesti dati? — To je prazno! Ker njih domišljeni „Fortschritt“ obstaja le v tem, če kdo zna z njimi toliko po nemško ali laško kalabuštrati, da zna slovensko narodnost in blage domoljube obirati! — Ali samo z govorjenjem se naše ljudstvo, naše kmečko gospodarstvo ne bo obogatelo: — saj poznamo marsikterega fakina, ki zna prav točno nemško govoriti, a je le postopač, ker se ni učil marljivega poslovanja; morebiti ravno zato, ker zna toji jezik, je zapustil domači posel, se je visok zdel — se hotel lahkeje preživeti — in je pri tem postal dangúbež; ko bi ne znal druga nego domači jezik, brž da bi bil ostal tudi pri domačem poslu, bi bil komaral — dobil morebiti modre gospodarske, rokodelske, obrtnijske spise, podučljive knjige v roke, bi bil postal vrl mož kmetovalec, gospodar itd. in bi če ravno pri majhnem imetju bil pošten in srečen človek! — Saj smo imeli preveliko let šole po kopitú in želji naših „Fortschrittlerjev,“ žaliboše! — in kaj so nam hasnile? to da smo ostali na cedilú na abecedarski klopi, to, da še zdaj sami sploh kričijo, da smo Slovenci neomikani. Ali ne obsodijo sami sebe, svoje djanje in naredbe? in tako bo zmerom do tiste dobe, da se naše ljudske šole ustrojijo na čisto narodni, naravni podlagi, na kakoršni so šole vseh drugih prosvetljenih narodov ustanovljene. Brž da Dunajčani potrebujo francozki jezik ravno toliko kakor mi iz Vranjske doline nemški, in zakaj ni v dunajskih abecednih šolah francozki jezik „Unterrichtssprache“ ali saj že z abecednikom „obligaten predmet“? — Ali mar ni ovi narod izobražen in ista dežela srečna, kjer cvetó obrtnija in gospodarstvo! — Naši hegemoni bi pa iz naših šolarjev si pripravili radi le same winkelschreiberje in dni-nanarje! — Skrbijo le za kakih 10 glav od 1000 šolarjev, ki bodo kaki posvetnjaki — „kramarji“ ali „arme Reiserderji“ — postali. — Naše poljedelstvo in naše domače rokodelstvo potrebuje toliko moči, da se vsi naši rojaki lahko na domači zemlji redé in preskrbé, ako so marljivi in umni. Sploh pa se pri gospodarstvu, rokodelstvu in obrtniji ne gleda na to, kako kdo zna túje jezike govoriti, ampak kako kdo zna delati: če zna čevlarski pomagalec 10 jezikov govoriti, pa ne zna še škornjev podšiti — za mojo glavo! da ga bo mojster kmalu spodil — in on bo z 10 jeziki se z gladom vojskoval! (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Ljubljane, 26. marca. [Izv. dop.] Naša bela Ljubljana — središče Slovenije — postaja če da je bolj trohnelo srce zdravega slovenskega telesa; nek jako izobražen, za našo reč mnogo zaslužen rodoljub imenoval jo je nedavno v neki veliki družini: „lužo, v kateri nemarne živali iz nevošljivosti in dobičkaželjnosti hočejo druga drugi glavo zatreti.“ Kakor je nekaj povzdignila Ljubljana prva narodno zastavo, pod katero so jele poganjati krepke rasti domačega napredka, tako hitro je jela zdaj omahovati in razdirati. Mala mesta in trgi po deželi sledili so jej takrat, sledijo jej tudi zdaj. Medtem ko se v vseh slov. deželah, pripravljajo rodoljubi na duševni boj proti sovražniku ter napravljajo nova narodna, za splošno omiko plodna društva, se v Ljubljani komaj branimo razpadov. Na Štírskem se dela narodna tiskarnica, na Koroškem je polit. društvo „Trdnjava“ bolj delavno nego vse ljubljansko, na Tržaškem in Goriškem bode imela v kratkem vsaka vas svojo čitalnico, na Kranjskem razpadajo še v mestih. O tiskarnici na akcije se je govorilo tukaj kach osem

let in še denes se ni storil prvi korak, akoravno bi v Ljubljani dosti laže šlo, kakor v Mariboru; glede novcev bi se dala ravno pri Slov. Matici napraviti dobra kupčija, ker bi gotovo dajal kapital više obresti, nego stara hiša na Bregu, ki se bode morala vedno le popravljati in vendar nikdar popravljena ne bode. Strelišče bi se dobilo denes prav za nizko ceno; in kako lepa narodna tiskarnica bi se dala napraviti onda! Državni naši poslanci študirajo že cele tri leta na Dunaji višo politiko, gotovo so se že kaj naučili; vprašali bi torej te naše državne študente, kaj vendar je vzrok tacim žalostnim prikaznim!

V deželni bolnici, kjer si g. dr. Keesbacher opeče najmenj vsake kvatre enkrat svoje doktorske prste, se je pripetila zadnji teden zopet jako žalostna dogodba, dogodba, ki se ne dá nikakor opravičiti. Nek hudodelnik, ki je bil še lansko leto obsojen zaradi požiganja v šestletno ječo, se je mislil oprostiti s tem, da je zatajil zdravo pamet. Prišel je v norišnico — v roko dr. Keesbacherju, kateri ga je tudi za norega spoznal, a pozneje malokrat še pogledal. Ker je zviti jetnik menda vedel, kak tič je dr. Keesbacher, jame se mu hliniti ter ga prositi, naj ga pusti iz sobe, češ, da je že okreval itd. — To se zgodi in ko pride enkrat pozno v večer simulant v stražnikovo sobo, vsede se tik njega. Stražnik, ki se ni nadejal nič hudega, je ravno nekaj šival in se tudi ni dal motiti v svojem poslu; pa na enkrat ga jame hudodelnik mahati po glavi z mesarico, katero si je prinesel s sabo pod suknjo, tako hudo, da je vsega razmesaril; ljudje, ki so prihiteli na pomoč, rešili so ga iz rok hudobnežu, a zdaj čaka v velicah bolečinah smrti na postelji. Če je katerikrat študiral dr. Keesbacher psihiatrijo, če ima spričevala zmožnosti za tak posel, kakor ga opravlja zdaj v naši bolnici, ali če je bil katerikrat morda že sam pod ključem v sobi blaznih, tega ne vem; toliko pa smem trditi, da bi se taki in enaki škandali ne godili nikdar, kakor se godi ravno v njegovih oddelkih, ko bi g. „irrenarzt“ porabil za svoj dobro plačani posel toliko časa, kakor ga potranta za Tagblattove uvodne članke in druge neslane notice. Naj imenuje Tagbl. dr. Keesbacherja „einen geschickten, praktischen, beliebten artzt“ itd., ako mu drago, saj beseda ni konj; mi ostanemo vendar pri svojem mnenji: facta loquuntur! —

Od Sotle 26. marca [Izv. dop.]*) Še ni dolgo tega, kar se je pri neki priložnosti več slovenskih rodoljubov duhovnega in svetnega stanu v prijaznem kraju za Sotlo na Štajarskem zbralo, ki so vladiki Strosmajer-ju sledečo zaupnico poslali:

Prezvišeni, prečastiti, milostivi gospod vladika!

Dika naša! Zvezda slavljanstva! Zarja jugoslavjanstva! Kako da Vam mi Slovenci spoštovanje svoje vredno in ednodušno pokažemo?!

Namen našega preponižnega počastenja do Vas je ta, da tudi mi Slovenci, videči delovanje Vaše ne samo za vero, ampak tudi za slovanstvo, Vam iskreno in gorečo zahvalo s tem izrazujemo ter se Vaši podpori izročujemo in Vašemu mogočnemu zagovorništvu priporočujemo.

Iz teh malih vrstic prejmite izraz hvaležnosti Vaših preksotelskih spoštovalcev.

Živila nada boljše bodočnosti! Svetila zarja Slavjanstva! (Sledé podpisi.)

Iz Prage, 27. marca. [Izv. dop.] Padcu ministra Giskra se tukaj pripisujejo važni nastopki. „Nar. Listy“ pišejo: „Odstop dr. Giskre pomeni spremembo državne ustave.“ — Ker se razlaga tako, je imenitno, da se ravno v tem hipu česki listi („mlajše“ in „stare“ stranke) obračajo k Magjarom. „Politik“ prinaša članek: „naše razmere k ogerski vladai stranki“ — v katerem od Magjarov v imenu českega naroda zahteva objektivnost in nevtralnost v reševanju cislajtanskih ustavnih zmešnjav. Isto tako se je „Narodnim Listom“ potrebno zdelo v očigled Giskrinega odstopa Magjarom nasproti zatrditi, da česki narod dualistične pogodbe iz leta 1867. ne bode podiral, da so zanj nedotekljive. Več Magjari od nas ne morejo tirjati. Ob enem jim ta list pred oči postavlja, kako je njim samim v interesu, da se obnovi česka krona. — Ta prikazen je zanimljiva in kaže, da

*) Lepo prosimo.

Vredn.

so Čehi res mrzlo preračunajoči, dobri politiki. Trenetek je važen, ministerstvo nima podpore, ustavoverci so v obupanji. Upanje do zmage je veliko. Le edini Magjari morejo v propad letečo ustavo še obstreči. Torej je beseda českich listov do Magjarov rečena ob pravem času. Ali bo tudi kaj izdala? To bomo v kratkem skusili.

Iz Gorice, 24. marca. [Izv. dop.] (Verdenberski zavod — njegov vodja). — Že „Domovina“ je bila naznanila, da se je kupilo za dijake verdenskega zavoda drugo stanovanje. Ker se je moralo pa vse z novič predelati, se je zavod še le začetkom letošnjega šolskega leta v to stanovanje preselil. Z novim stanovanjem je zavod dobil tudi drugega vodja, kterega dnevni red in pa sodbo o slovenskih časnikih hočem na kratko razjasniti. Novi vodja je gospod M., učitelj verstva na tukajšnji normalki, mož, ki je sicer spoštovanja vreden, za sedanjí čas je pa preoster in preresen, kar se iz njegovega dnevnega reda lahko vidi. Tega pustim pa na strani in hočem le toliko omeniti, da ga je menda tako vredil, da ostaja dijakom premalo časa za učenje, ter preidem precej k njegovi drugi lastnosti, namreč kako modro on o slovenskih časnikih sodi. Pa ne, da bi kdo mislil, da bom bog ve kakšne govore o slov. časnikih pisal, ker tacih gosp. M. še nikdar govoril ni, ampak le en izgled hočem o tej njegovi kritiki navesti. Prigodilo se je v začetku leta, da gospod M. enemu izmed svojih odgojencev „Slov. Narod“ v rokah zapazi. Hitro skoči k dijaku in mu reče list v roke vzešči: „Narod“ ni sicer pohujšljiv, pa vendar ga ni treba brati, ker je preveč puntarski, in ker imamo drugih boljših časnikov.“ Zdaj mora biti M. razsodba že vsacemu jasna, da se pa gospod vodja po tej razsodbi ravna, se lahko vidi iz sledeče prigodbe: Prve dni tega meseca prinese gospod M. celo breme časnikov v sobo in jih na zato pripravljeno polico postavi rekoč: „Fantje! tukaj sem vam tudi nekoliko časnikov pripravil, ktere lahko prebivali, (misli si) drugih pa ne smete še pogledati.“ Pa marsikdo bi rad zvedel, kakšne liste je gospod vodja dijakom priskrbel. Dragi bralec le v sobo stopi, pa se ti sledeči napisi iz police zablišče: Novice, Gospodarski list, Unitá catolica, Speranza, Volksfreund pa Danica; ali „Slov. Naroda“, po kterem dijaci najbolj hrepene, ne najdeš, če tudi celo stanovanje preiščeš. Pa naj bo v imenu božjem, ali jaz bi gospoda vodjo vprašal, iz kakšnih vzrokov on „Slov. Narod“ puntarski imenuje? Gotovo zato, ker nevstrašeno zahteva narodove pravice. Dobro! pri vas gospod M. je torej vsak tisti človek, ki se za svoje pravice poteguje, puntarski.*) Škoda res, da „Domovina“ več neizhaja, vi bi bili gotovo vsakemu dijaku en iztis naročili, pa — mortuos plango.

Politični razgled.

Giskra je od cesarja dobil svoje odpuščenje. Zdaj ugibljejo kdo bo na njegovo mesto prišel. Čudni-možje se imenujejo: Banhans, Herbst, Vaser (pravosodje namesto Hrbsta, ki bi notranje prevzel) itd. Nekteri listi pa govoré, da bi utegnili celo ministerstvo razporedeno biti in bode Beust, popustivši začasno svoje državno kancelarstvo, zopet postal minister notranjih zadev in sestavil ministerstvo, ki bo naredilo mir in poravnanje s slovansko in državopravno opozicijo.

V državnem zboru je posvetovanje o proračunu za l. 1870 dokončano. Za učilno zadevo je

*) Skušnja z g. M.—om ni nova. Že Börne je pisal: „Predno se ktera doba na pot pripravila in poda, vselej pred seboj pošlje ljudi, ki naj jej tabor umerijo. Ako bi ljudje puščali te poslanke hoditi svojim potom, ako bi za njimi hodili in jih opazovali, hitro bi zvedeli, kam jo bo doba krenila. A to se ne zgodi. Te predhodnike svet imenuje: rogovileže, zapeljivce, sanjače (po M.—ovo: puntarje), in jih siloma ovira. A čas se vendar naprej pumice s svojo drhalijo in ker nič pripravljenega in priredjenega ne najde, poišče si stanovanje, kjer se mu zljubi, in več vzame in pokonča, kakor sam potrebuje in tirja.“ Ali nas bo g. M. umel ali ne, to nam vse eno, mi njega umemo!

Vredn.

državni zbor stroške zvišal za 93.096 gld. Ker ni drugje skoro nič zbrisal, bode minister Brestel še eno težavo več imel. — Cesar je baje dovolil, da se držav-nemu zboru predloži postava, kako bode za silo nepo-sredno v državni zbor voliti.

Hrvaški deželni „sabor“ ima biti baje na 20. aprila sklican.

Iz Belgrada se v „Osten“ piše: Za prihodnjo skupščino (zbornico narodnih zastopnikov) je pripravljen predlog liberalne tiskovne postave, in osnova postave o ministerski odgovornosti. Tudi bode skupščini nasvetovano dovoliti ustanovljenje više kmetijske šole. —

V Rumuniji daje cerkveno vprašanje, rumunski „konkordat“, povod novim razprtijam. Prejšnji pregnani knez Kuza je bil namreč rumunsko (pravoslavno) cerkev osvobodil od vpljiva carigradskega patrijarha. Zdanji knez pak hoče rumunsko cerkev zopet „stambulskemu papežu“ podvreči. Zoper to se upira posebno radikalna, veliko-romanska stranka in se to porablja zoper vlado in kneza.

V zgornji Italiji, v Paviji, Piačenci, Bolonji, so bili zadnje dni revolucionarni hrupi. Na več krajih je tekla kri. Sumi se, da tiči za temi agitacijami stari Mazzini. Klici: živela republika, smrt kraljestvu! — značijo to gibanje dovolj.

Iz Rima se v „A. Allg. Ztg.“ telegrafira: Škof Štrosmajer je v koncilu izrekel, da se nov verski nauk (menda papeževa nezmotljivost) ne more brez moraličnega soglasja vsega škofovstva določiti. Zavoljo tega je bil od prvosednika med strašnim hrumom prisiljen govornišče zapustiti. — Čez velikonočne praznike so vsi škofje dobili 14 dni odpusta.

O ruski politiki gledé vzhoda prinaša „Golos“ članek, kijasno omeče misel onih, kteri Rusiji pripisujejo voljo svoje meje in gospodstvo naravnost črez vse slovanske dežele in črez Carigrad raztegniti. „Golos“ piše: Nobeni državi ni menj potreba svojih mej raztegniti nego Rusiji. Kdo naj v Carigradu vlada to je Rusi malo mar; da le Turek, ki pravoslavno krščanstvo preganja, ne bode. Ali pravoslaven knez mora biti.“ —

Razne stvari.

—k (Rechbauer in Toman.) Od našega dopisnika smo dobili sledeče pojasnilo: Kar sem Vam dopisal o Rechbauerovih besedah zastran Tomanovih zvez in slovenskih poslancev, pravil mi je glasovit federalist iz Dunaja, na kterega sem po naključbi v Celovcu zadel, ki mi je pa že zdavnaj znan kot poštenjak. On je sam slišal novico iz ust državnega poslanca. Zarad tega sem v dopisu omenil, da se dá dokazati. Rechbauer preklicuje le to, kar sem jaz v „Slov. Narodu“ pisal, dopis o isti stvari iz Dunaja v Politiki pa ne, ergo je to res, kar „Politik“ piše. Bržkone si nisem razgovor omenjenega federalista od besedice do besedice zapomnil ali jedro mojega dopisa je gola resnica. Toraj samo malovažna pomota je dala dr. Rechbauer povod cel moj dopis preklicati. Jedro mojega dopisa v „Slov. Narodu“ je tisto, kakor v dopisu Politike iz Dunaja, namreč, da so slovenski državni poslanci žugali s Tomanovim in svojim izstopom, ako se Petrinov predlog ne izroči resolucijskemu odseku, da se je to povedalo dr. Rechbaueru in da je dr. Rechbauer na to odgovoril: „če nima stvar nič drugega na sebi kakor žuganje dr. Tomana, slov. poslanci gotovo ne bodo izstopili, dr. Tomanove zveze so dobro znane.“ Naj pa g. dr. Rechbauer to prekličé, ako je kos. To zdaj vemo, da dunajski gospodje poznajo pot preklicavanja — argumentum a contrario — če pa samo to preklicujejo, da niso bili vsi slov. poslanci priče Rechbauerovih besed, to pa ne, kar „Politik“ piše o mole-dovanji ministerskega mameluka in Rechbauerovem odgovoru, nam sami izročijo dokaz. Da so vsi slov. poslanci pred dr. Rechbauerom stopili, da jih je ta božal in svoje ljube imenoval, to malovažno pomoto sam rad prekličem; trdim pa še zmirom da je dr. Rechbauer zgoraj omenjene besede izustil nasproti slov. poslancu.

— Mogoče, da ga dr. Rechbauer ima za nemškega poslanca. V tem se pa on moti, kar mu prizanesem; kajti dotični poslanec ima napako, da se šteje med Nemce, čeravno je rojen Slovenec in čeravno Slovence zastopa ali bi vsaj imel zastopati. Ta poslanec ni dr. Klun ali kakšen drugi poslanec, na kterega se je menda sumilo, ampak on je iz sosedne dežele. Kakšne so Tomanove zveze nisem razlagal. Po mojem dopisu bi sodil, da so zveze z drž. poslanci, od kterih se ne more ločiti. Ako pa slov. drž. poslanci s tem niso zadovoljni, jim prav rad pritrdim, da je dr. Rechbauer še druge zveze imel v mislih. Vendar predrznom se vprašati, kaj s takim popravkom dosežejo. Zrno ostane zrno, od ktere strani ga pogledaš, čeravno ima po eni plati prerez, po drugi hrbet. Sicer pa slov. polanci so še vedno na Dunaji in molčé tičijo za kotom — et facta loquuntur.

* (Kriva vest). „Zukunft“ ne umeča naših sporočil, je nemškemu svetu razglasila, da se ima okrožna sodnija za kazen preseliti iz Celja v Maribor, ker v Celji „Slov. Narod“ ni bil obsojen. To je čisto neresnično. Tudi ako Maribor dobi svojo okrožno sodnijo, ostane enako sodišče tudi v Celji. O kazni je torej tako malo govora, kakor o novem kranjskem mestu „Eisenstadt“, o kterem vé „Zukunft“ poročati po „Slov. Nar.“, ki je nekaj pisal o Železnikih — Eisnern.

Z. (Umrli je te dni stari Juri Bornemisa,) nekdanji imeniten hrvaški plemenitaš stare korenine, kakor siromak v bolnici v Zagrebu od vsega sveta zapuščen. Bil je v mladosti, kar se telesne lepote tiče krasen mož in znan po vsem Hrvaškem; pred 1848. letom je spadal k národni ilirski stranki in je 48. leta kakor polkovnik peljal Brdovčake in Stubičane čez Dravo proti Magjarom. Pozneje je pomnogih romantičnih in neromantičnih dogodkih vse premoženje zapravil in se je zadnjih 10 let po Hrvaškem kakor korteš za Madjarone okoli klatil.

* (Dr. Gregor Krek), marljivi naš rojak, je bil od Njegovega Veličastva v Pešti potrjen za izrednega profesorja slovanskega slovstva na vseučilišči graškem. S tem se je ustreglo dolgo čuteni potrebi. Novopotrjenemu g. profesorju damo iz vsega srca živahen: „Na zdar!“ na pot.

* (Stare šestice) leta 1848 in 1849 se bodo za davke sprejemale do zadnjega aprila pri vseh davkarijah. Pa tudi kasneje, dokler jih bode še kaj, se bodo zamenjevale za polnoveljavne, toda samo pri centralni kasi na Dunaji. Po najnovejših poročilih ostanejo veljavne celo do septembra meseca.

Z. (Baron Rauch in „Zatočnikova“ pravda). Iz Zagreba se nam piše: Pravda z „Zatočnikom“ zarad lonjskega polja ne gre nič kaj po Rauchovej volji, auditorji v granici si ne dajo od Rauha in od g. Sučića (starega odvetnika cele Rauchove hiše) narekovati, kdo naj pravdo izgubi in kako naj bo obsojen taj ali oni, kakor delajo hrvaški purani, vulgo uradniki. Ako ne bo „Zatočnik“ obsojen, kakor se sedaj iz vsega vidi, bo Rauh pred vsem svetom kakor največi lopov in slepar kompromitiran.

Listnica vredništva.

G. v Zgbu.: Po taki demonstraciji bi dobila stvar še bolj politično lice. Zagrebškim bi bržkone, našim in celjskim gotovo škodovala. Ne mogel bi prezvati odgovornosti za tak svet, ki se mi dozdeva nepraktičen.

G. Č. VIII. v Lj.: V tej obliki le kot inserat in še to ne radi, ker nam je g. pisatelj sam najbolji porok, da razžaljenje ni bilo nameravano, da so torej poslušalci morali gotovo krivo imeti in potem umenji ravnati. To opravičevanje bode umelo brez dvombe nasproten uspeh, kakor ga nameravate. Najbolje je, da se reč ne meša več, temuč pozabimo.

Dunajska borsa 28. marca

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	61 fl. 40 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. . .	— „ —
Enotni drž. dolg v srebru . . .	71 „ 25 „
1860 drž. posojilo . . .	98 „ 90 „
Akcije narod. banke . . .	725 „ —
Kreditne akcije . . .	289 „ —
London . . .	124 „ 10 „
Srebro . . .	121 „ 25 „
Cekini . . .	5 „ 85 „

Sreča cvete v vinogradu!

250.000 m.

znaša glavni dobitok od sl. državne vlade dovoljenega in garantiranega

denarnega žrebanja.

28.900 dobitkov se bo v malih mesecih gotovo določilo, med temi so glavni dobitki po 250.000, 100.000, 50.000, 40.000, 30.000, 25.000, 20.000, 15.000, 12.000, 10.000, 8000, 6000, 21krat 5000, 39krat 3000, 126krat 2000, 206krat 1000, i. t. d.

Prihodnji dobitki se bodo uradno potegnili že 20. aprila in velja

1 cela izvirna državna srečka le f. 4 —
1 pol " " " f. 2 —
1 cetrt " " " f. 1 —

ako se mi pošilja denar v avstrijskih bankovih.

Vsakdo dobode izvirne državne srečke sam v roke in je država postavila najboljša poročstva, da se bodo dobitki izplačali.

Vsa naročila bomo takoj največjo paznostjo izvršili, prideli uradne črteže in dajemo vsakojaka izpovedanje brezplačno. Po dovršanem žrebanju se bode zanesljivo poslali vsem deležnikom uradna lista in pa dobitki.

Žrebanje teh veličastnih kapitaljskih srečk se bo v kratkem vršilo in ker bo bržkone mnogo deležnikov, naj se izvoli brž ko brž neposredno name obrniti, kdor želi srečke pod geslom „Sreča cvete v vinogradu“ iz moje kupčije dobiti.

J. Weinberg junior,

Staatseffectenhandlung, Hohe Bleichen Nr. 29 in Hamburg. (2)

Dr. J. R. Razlag,

do sedaj odvetnik (advokat) v Brežicah,

se je preselil v

Ljubljano,

kjer ima na starem trgu, št. 108, tik železnega mosta svojo odvetniško pisarno. (9)

kateremu bi se moglo zaupati vsaj preslavljanje iz nemščine in iz slovanskih jezikov in pa korektura, najde stalno delo in zmožnostim primerno plačo pri vredništvu „Sl. NAROD-a“, na katero naj se dobične ponudbe čem prej tem ljubše izvolijo poslati.

V Mariboru 24. marca 1870.

A. Tomšič,

vrednik.

Izobražen Slovenec,

50—60 vaganov

srekonoge (himmeltau)

je po prav nizki ceni na prodaj pri najemništvu posestva

Rogoza (Gutspachtung Rogeis)

poleg Maribora. (1)

Zahvala in priporočilo.

Slivniški zvonik, katerega sem jaz postavil in pokrtil.

zanesljivim delom Vaše zaupanje zadobim še v večji meri.

F. Kašperič,
špenglar v Mariboru. (1)

Čast mi je s tem svojo očitno zahvalo izreči za zaupanje, katero so mi dozdaj skazavale mnoge srenje in velečastiti župni uradi, katero sem tudi znal ceniti in sem nove zvonike z ravno isto vestnostjo in požrtljivostjo izdelaval, kakor jih s bakrom, cinkom in kositarjem pokrival pa tudi stare prebarval.

Ob enem se priporočam slavnim srenjam in prečastitim župnim uradom in prosim, naj mištudi v prihodnje svoje zaupanje darujejo.

Vsled mojih mnogoletnihkušenj in temeljitih znanoosti, posebno pa vsled posebne ljubezni do takih stavbarskih del, kakor tudi zaradi prikladnih, za obodnavanje nakupljenih priprav mi je mogoče vsako delo hitro in po ceni izvršiti.

Moje prizadevanje bode zmerom zlasti tje merilo, da si s poštenostjo, dobrim in

Wehler & Wilson od 70 f. počenski.

ZALOGA pravih ameriških
mašin za šivanje

od
El. Howe-a

in
Wheler
&
Wilson-a

za
krojače,
črevljarje in
dom. rabo.

Garancija za več let.

Plačuje se tudi v obrokih.

potem ročne mašine
z verženjem in dvojnimi preševanjem.

Uk je brez plače.

J. LEEB,

krojaški mojster na graščinskem trgu
v Mariboru. (3)

Kočna mašina od 22 f. počenski.

Edina zaloga najnovejših znajdeb.

(1) Svarilo. Po meni v kupčijo spravljena „Pasta Pompadour“, ki je kot izvrstna skokoma našla obče priznanje, nekoliko časa neke firme ponarejajo, naj torej p. n. občinstvo zvê, da se edino prava izvirna obrazna pasta dobiva le pri podpisani. Ona hitro vse odpravi spuščaje na obrazu, sajence, pege, šinje, sploh ohranjuje, olupšuje in mladi obraz. Piskerc po gl. 1.50.

Vse je mogoče. Kdo bi bil prej vrjel, da se bo znašlo, kako oko varovati pri vtikanji niti v iglo; s prostim prav umnim orodjem se je posrečilo, da more slabo oko tudi v mraku v najtenjo iglo lahko vdeti nit, in velja ta stroček s podukom le 25 kr.

Zobje ne bolé več. Vsak zobobol izvirajoč iz reume ali prehlada se mahoma ozdravi z novimi berolin-skimi zobnimi kapljami. Poročstvo tako gotovo, da se vrne denar, ko bi kaplje ne pomagale. 1 flaçon s podukom 80 kr.

Politur-Pasta. Neprecenljiv domač pomoček, s katerim vsakdo lahko zastarelo ali oslepelo pohištvo itd. prelepo politira. Škatljica s podukom za celo garnituro 80 kr.

Snažilna krogla za srebro (putz-kugel), izvrsten pomoček ponoviti in osnažiti oslepele kovinske predmete. Nepogrešljivo za zlatarje in srebrarje, po 5 kr.

Regulator za vse ure je regulirana solnčna ura s komposom, vsacemu priporočljiva, ker se po njej gotovo vsaka mehanična ura dá vrediti; fino po 25 kr.

Štupa za pranje. S to štupo si prihraniš čas, delo in denar, zlasti pa se perilo bolj varuje, kakor sicer. Funtni paket po 22 kr.

Amerikanske patentirane zavarovalne ključavnice, izvrstno delane, proti vsacemu lomastu, manje po 30, 40, 50 kr., večje po 70, 90 kr. 1 gl., velike z 2 ključama po 1 gl.; k popotnim torbam po 25, 40—50 kr.

Praktični so ostrogi za hlače, ki pri slabem vremenu hlače branijo omadeževanja, par po 10 kr.

Angleške škarje iz najboljšega jekla, različne vrste različno po 20, 25, 30, 35—45 kr., verižica 10 kr.

Prav koristne so nove mašinske olovke, brez sitnega ostrenja, tudi se špice ne lomijo: v les vdelaone po 10 kr., v kost po 15 kr., s peresnim ročnikom in nožem 90 kr.; potrebna tekočina za 3 mesece 10 kr. Kos union-radirgumi za svinec in tinto 5 kr.

Nog ne premakati je vsacemu svetovati. S pomočjo izvrstne Metzgerjeve apreture za usnje, ki dela usnje mehko in nepremakljivo, tako da se tudi še dolgo nošeni črevlji ne premočijo, najbolje se doseže ta namen. 1 flaçon po 60 kr.

Najnovejše Ligroine-žepno netilo, najrabiljeveje te vrste, tudi za nekavice priporočljivo; v nježni mali obliki navadne netilnice je zvezano z lampo, ki ima za 1 uro netila, da je pri čestih prilikah luč hitro pri rokah. Cena zato tako nizka, da se bolj razširi. Po 50 kr.

Perzijsko barvilo za lase, s katerim se mahoma sivi lasje ali rujavo ali črno pobarvajo; ob enem ohranjuje naravno čvrstost. Ono je iz zelišč in vse neškodljivo. Kartonski podukom 2 goldinarja.

Ceno vseh svojih stvari naznanjam brezplačno in pošljam zapisnik na dom.

Ob enem prebivalce na deželi opominjam na moj komisijski oddelek, ki je edina kupčija te vrste, kjer se najmanjše in največje, naj bo ktere kupčije koli, hitro in po ceni oskrbi, torej se priporoča obilnim naročilom.

Prva avstrij. komisijska kupčija A. Friedmana na Dunaji, Praterstrasse 26.

Najnovejša štupa za rjó, garantirana. Z njo se odpravijo vse rjavine s platna, svile in drugih tkanin, tudi z jekla in železa.

Proti tatvini varuje angleška tinta za zaznamovanje, ktere porabljene ni več spraviti s perila in vadno ostane frišna. Priporočati jo je gotovo vsaki gospodinjji. 1 flaçon velja le 20 kr.

Obroči za kurja očesa iz angorske volne, 12 za 25 kr.

Angleški lak za usnje, kateri dela usnje mehko in ga lakira ko zrcalo; mal flaçon 25, velik 45 kr.

Tekoč lim. Nepogrešljiv v vsaki hiši, ker si lahko vsak sam oskrbi v vsakem gospodarstvu pripetijoče se popravke; ta lim se drži leta in leta in se mrzel rabi. Velik flaçon po 25 kr.

Nedišeče, nepremočljive posteljne vloge, braneče proti premakanji pri otrocih, bolnikih in otročnicah; po 90 kr., gl.: 1, 20, 1.50, 1.70.

C. k. privil. saponinsk masten éter v kratkih trenutkih odpravi vsakojake madeže iz vsake obleke in tkanine brez izjeme. Ta novi izdelek v svojem učinku prekosi vse enake fabrikate, ker nobene barve ne oškoduje, se mahoma posuši in ne diši. Priporočljiv tudi za čiščenje rokavic. Flaçon s podukom 40 kr.

Univerzalna snažilna štupa (putzpulver), s katerim se dá vsaka kovina, zlato, srebro, brons, pakfon, jeklo, bakro itd. očistiti in polirati.

Štupa proti potečim se nogam odpravi sitni pót na nogah in iz njega izviraajočo smrajo; tudi obutalo konservira. Škatljica s podukom za 3 mesece dovolj po 50 kr.

Pariški univerzalni kit nerazrušljivo in hitro zveže ne le steklo, porcelan, kamen, morsko peno, les itd., ampak tudi različno združuje: n. pr.: les s kovino, porcelan s steklom itd., tako da je kakor en kos. Paket tega vsaki hiši potrebnega blaga le 10 kr. Tak kit tekoč prav dober, flaçon 30 kr.

Pečatne marke za pisma, ki so zaradi ročnosti, cene in gotove zaporice bolje kakor oblatti ali vosek, najlepše, z vsako firmo, grbom, imenom ali monogramom. 500 mark po gl.: 1.30, 1000 mark 1 gl. 60 kr.

Regulator-peresa popravljiva za vsako roko in vsak papir, tako da je z istim peresom mogoče najtenjše kaligrafične, pa tudi najdebelejše črte pisati. 12 peres 24 kr.

Prave angleške britve z dvema nožema po 20, 30, 40 kr.; s 3 noži po 50, 60 kr.; najfineje s 3 noži po 60, 70, 90 kr., 1 gl.; s 4 noži 80 kr., gl. 1, 1.20.

Najviše patentirana mišnica za miši, podgane, krte in skričke. Prodaja se z garantijo velika kositarjeva posoda po 1 gld.

Najbolje zdravilo ohraniti si frišne lase in bele ali sive počrniti je orehovo olje; vsi kemični preparati so škodljivi. Učastujem se naznanjati, da imam bogato zalogo nepokvarjenega orehovega olja.